

10674_page_1042

Το Ρωμαϊκό δίκαιο, δεν επέτρεπε την παραγραφή ακόμη και αν περνούσαν αιώνες και αρκούσε μόνο η μνήμη του ιδιοκτήτη για να αποτρέψει κάθε παραγραφή.

Η λίμνη της Μπουρούς, ήταν ελεύθερη επί τέσσερις αιώνες ενώ για έναν αιώνα κατακτήθηκε από το Σουλτάνο, γιατί ο ιδιοκτήτης αυτής τάχθηκε στο πλευρό του ελληνικού Έθνους. Για τους παραπάνω λόγους η επιστροφή της λίμνης στη Μονή δεν ήταν πλέον ζήτημα ξηρών νομικών απόψεων, αλλά ζήτημα “κρατικής ευπρεπείας”¹⁷.

Σε ό,τι αφορά το σχόλιο της εφημερίδος “Θέμις” του Αγγελόπουλου μπορεί να παρατηρήσει κανείς τα εξής:

Το σχόλιο τούτο γενικώς εξέφραζε αλήθειες με ύφος παραστατικό και έντονο· δε δίστασε να προβεί σε εθνικές προεκτάσεις επισημαινοντας τους κινδύνους του σκεπτικού του νομικού συμβουλίου. Θα περιέμενε κανείς, λόγω του ασυνήθιστου ύφους του σχολίου, να μη επηρέαζε τόσο, όσο θα έπρεπε την κοινή γνώμη και τους αρμόδιους κρατικούς και δικαστικούς φορείς. Όμως συνέβη το αντίθετο. Πλειάδα νομικών καθηγητών αποφάνθηκε υπέρ των δικαίων της Ι.Μ.Β.

2. Μια νομική απόφαση μεγάλου επιστημονικού κύρους για το μετόχι της Μονής

Η Μονή του Βατοπαιδίου μόλις έλαβε γνώση του περιεχομένου της γνωμοδότησης της ολομελείας του νομικού συμβουλίου του Κράτους υπέρ του Ε.Δ., δεν αρκέστηκε σε γνωματεύσεις νομικών, ή σε νομικά σχόλια θετικά γι’ αυτήν, αλλά επισήμως πλέον ανέθεσε το θέμα της κυριότητας της λίμνης στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Οι τέσσερις καθηγητές, Κ. Πολυγένης, Γ. Στρέιτ, Κ. Ράλλης, Δ. Παππούλιας στις 1-3-1922 εξέδωκαν τη γνωμοδότησή τους¹⁸.

Στην αρχή αναφέρθηκαν στα βασικότερα ιστορικά στοιχεία του μετοχίου, για να προχωρήσουν μετά στην εξαγωγή των συμπερασμάτων τους.

Τα επίμαχα ερωτήματα στα οποία κλήθηκαν να απαντήσουν ήσαν ήδη γνωστά. Γι’ αυτό τα θεωρούμε ως δεδομένα και ευθύς αμέσως

17. Αυτόθι.

18. Πολυγένης, *Α' Γνωμοδότησις*, σσ. 1-10.

Το Ρωμαϊκό δίκαιο, δεν επέτρεπε την παραγραφή ακόμη και αν περνούσαν αιώνες και αρκούσε μόνο η μνήμη του ιδιοκτήτη για να αποτρέψει κάθε παραγραφή.

Η λίμνη της Μπουρούς, ήταν ελεύθερη επί τέσσερις αιώνες ενώ για έναν αιώνα κατακτήθηκε από το Σουλτάνο, γιατί ο ιδιοκτήτης αυτής τάχθηκε στο πλευρό του ελληνικού Έθνους. Για τους παραπάνω λόγους η επιστροφή της λίμνης στη Μονή δεν ήταν πλέον ζήτημα ξηρών νομικών απόψεων, αλλά ζήτημα “κρατικής ευπρεπείας”¹⁷.

Σε ό,τι αφορά το σχόλιο της εφημερίδος “Θέμις” του Αγγελοπούλου μπορεί να παρατηρήσει κανείς τα εξής:

Το σχόλιο τούτο γενικώς εξέφραζε αλήθειες με ύφος παραστατικό και έντονο· δε δίστασε να προβεί σε εθνικές προεκτάσεις επισημαίνοντας τους κινδύνους του σκεπτικού του νομικού συμβουλίου. Θα περίμενε κανείς, λόγω του ασυνήθιστου ύφους του σχολίου, να μη επηρέαζε τόσο, όσο θα έπρεπε την κοινή γνώμη και τους αρμόδιους κρατικούς και δικαστικούς φορείς. Όμως συνέδη το αντίθετο. Πλειάδα νομικών καθηγητών αποφάνθηκε υπέρ των δικαίων της Ι.Μ.Β.

2. Μια νομική απόφαση μεγάλου επιστημονικού κύρους για το μετόχι της Μονής

Η Μονή του Βατοπαιδίου μόλις έλαβε γνώση του περιεχομένου της γνωμοδότησης της ολομελείας του νομικού συμβουλίου του Κράτους υπέρ του Ε.Δ., δεν αρκέστηκε σε γνωματεύσεις νομικών, ή σε νομικά σχόλια θετικά γι’ αυτήν, αλλά επισήμως πλέον ανέθεσε το θέμα της κυριότητας της λίμνης στη Νομική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Οι τέσσερις καθηγητές, Κ. Πολυγένης, Γ. Στρέιτ, Κ. Ράλλης, Δ. Παππούλιας στις 1-3-1922 εξέδωκαν τη γνωμοδότησή τους¹⁸.

Στην αρχή αναφέρθηκαν στα βασικότερα ιστορικά στοιχεία του μετοχίου, για να προχωρήσουν μετά στην εξαγωγή των συμπερασμάτων τους.

Τα επίμαχα ερωτήματα στα οποία κλήθηκαν να απαντήσουν ήσαν ήδη γνωστά. Γι’ αυτό τα θεωρούμε ως δεδομένα και ευθύς αμέσως

17. Αυτόθι.

18. Πολυγένης, *Α' Γνωμοδότησις*, σσ. 1-10.